

הקובץ אינה עולה בקנה אחד עם חלקו השני, המסורבל, המשתדל להיות חכמני כאילו אין פירושה של מודרניות אלא קי-צוצי מלים, הברות ושורות, תליית שורות באוויר וחצאי-דימויים.

יש אולי גם נסיון "להיות צבר" בכל מחיר. והמחיר יקר: "כשרועמים התותחים, שות-קים הדגים / בחיי שהם פסיכיים / מאז מלחמת דין והנצחון וכו' מאז הפכנו / להיות המלכים" (ע' 55). ובמקום אחר: "חייל עם יונה בקסדה אומר, 'בימי מלחמה הזין שלי עומד' / להוכיח את הברית בין ויגוס למרס" (ע' 78).

אולי הדבר המקסים ביותר בשירי שימל הוא התערובת של מנהטן עם ברנר ופיכמן-של-מליצה ולשון עילגת (בכוונה?) של חולין ("עצוב הבשר, ככה זה") וקודש ("חפצי לשיר ברננות"), כולם צמודים זה לזה. גותר לנו רק לקוות שעם שיידפסו שאר שיריו של שימל תהיה הסינתזה שתניצר בין מנ-הטן לברנר בעלת-משמעות, או לפחות בגדר ההשגה.

צ. ג.

צהריים

יסודם של הדברים, של החפצים, של הטבע, הוא ברות. זו, שאין להשיגה, רק משור-רים מרמוזים עליה, דולים אותה ממעמקים, נוגעים-לא-נוגעים בה באליגוריות שדמיונם מצווה עליהם להעלותן על הכתב. הדבר, התופעה, הם רמז מוחשי, חושי, של הרוח למי שפתוח לקלוט, באופן על-חושי ולא-אמצעי, את בשורתה:

דבר, רק נרמז ומיד שב / לדממה. (ע' 25)
שאיפה עצמאית יש לו ל"דבר" או ל"חפץ"
להיות "רוח", להתלכד ב"רוח", ולבטל את
ארעיותו, זמניותו ביחס ל"רוח":
...צנצנת קטנה / ... / קטנה, כמעט לא
נראית, רוצה להיעלם בין / כפות הידיים...
(שם)

לנו ביוגרפיה מוסמכת של אב"א אחימאיר, שלא לדבר על ביבליוגרפיה טובה לפזורי כתביו.

ש. י.

שירי מלון ציון

אילו נתפסנו לרישעות או ציניות, אולי היינו מגדירים את שירי הרולד שימל כ-חקינות מאוחרת לאי. אי. קאמינגס קדום, מתובלת בגלות, חלוציות, סממני-אקדמיה של שנות ה-60, סקס וביטוי "צברי" יומרני, ומעשה-אונן בלשון העברית. אלא שאנחנו יופי אנו מבקשים בשירה, בתכלית התמי-מות, ועל כן נתיחס לשירה שב"שירי מלון ציון", אף שלא אחת נאלצנו לחרוק שן ולהתמרמר על תערובת מוורה של חמרים שנפלו לקנקן אחד וזה האחרון טולטל עד כי נתערבו החמרים ללא תקוה.

שיר יפה קצרצר ויפה כמו "צהל" (במלואו):
"הציפרים מאמינות בקו הרקיע ששברנו / עם הקמת המאהל / ונחות" — שיר מיכתמי, אמנם, אולי בסגנון הייקי, ואולי מיכתמי מדי. ובכל-זאת טוב הוא בעינינו מ"שירים של ורדה" (עמ' 78—55), שיש בהם עושר רב של אירועים, תמונות, מאזזוריות של ביטויים, אלא שאין בהם שליטה של המשורר ("ליהודי השימלי, מיטב השלום והברכה / הפסל הנהדר עומד לפני גמר והוא בעצם שייך לאביגיל / מחר יצא תורש צעיר לפר עם מכתב קטן / לש"ב המקומי, והקוקיה קוראת וקוראת בלי הרף / קו-קו, קו-קו, קו-קו... ציפור טובה בעולם הגדול!" — ע' 65).

ראשיתו של הקובץ — שירי "חמשת הכרכים" ו"נופים עם כיפה" ושער "גולה גולה" — יש בה תום כמעט בסיסי: "פרח / ורוד / כולו / נייר / אלוהים / עשה / אותך / זמני / כשד / ואני / עושה / אותך / עם / דבק פלסטי / וצבע אקרילי / עד- / עולם" (ע' 28). אולם ראשיתו זו של

* דן צלקה: צהריים (פואמה); הוצאת ספרי סימן קריאה, תל-אביב, 1974; עמ' 27.

* הרולד שימל: שירי מלון ציון; הקיבוץ המאוחד, 1974; עמ' 80.